«Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν» (Όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 21 Μαΐου, 2018

«*Δεύτε πρός με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς*». Μ' αυτά τα λόγια καλεί ο Χριστός όλους, όσοι λυγίζουν κάτω από το βάρος της αμαρτίας. Και προσθέτει στην Αποκάλυψη: «*Ο διψών ερχέσθω... εγώ τω διψώντι δώσω εκ της πηγής του ύδατος της ζωής δωρεάν*». Τρέξτε όλοι οι διψασμένοι, φωνάζει ο Κύριος, στην αιώνια και ζωοπάροχη βρύση.

Όσο αμαρτωλός κι αν είσαι, φονιάς, μοιχός ή κάτι άλλο, σε δέχεται ο Δεσπότης. Σηκώνει αμέσως το φορτίο των αμαρτιών σου και σ' ελευθερώνει. Και πώς το κάνει αυτό; Όπως ακριβώς συγχώρεσε τις αμαρτίες του παραλυτικού, λεγοντάς του: «*Τέκνον, αφέωνταί σου αι αμαρτίαι*». Κι αμέσως τον λύτρωσε απο το βάρος του και τον θεράπευσε.

Πρόστρεχε λοιπόν στο Χριστό, παρακαλώντας Τον δυνατά, επίμονα και ακατάπαυστα, όπως ο τυφλός τότε, στην Ιεριχώ: «*Ιησού, υιέ Δαβίδ, ελέησόν με!*». Κι Εκείνος, όπως τότε, θα σε ρωτήσει μυστικά: «*Τι σοι θέλεις ποιήσω;*». Εσύ, ο τυφλός στην ψυχή, θα πεις: «*Κύριε, ίνα αναβλέψω*». Ο Χριστός, βλέποντας την πίστη σου, τη μετάνοιά σου, τη ζέση της ικεσίας σου, θα σε σπλαχνιστεί και θα σε θεραπεύσει, χαρίζοντας στην ψυχή σου το φως.

Όταν όμως δεν προσευχόμαστε με πόνο, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μας και μ' αληθινή μετάνοια, δεν θα μας ακούσει ο Χριστός, δεν θα μας συγχωρέσει, δεν θα μας φωτίσει.

Αν πάλι είμαστε αμελείς, αν δεν τρέξουμε στον Κύριο και δεν Τον ακολουθήσουμε με συνέπεια, αφήνοντας τις αμαρτίες μας, όπως ο τελώνης και κατοπινός ευαγγελιστής Ματθαίος άφησε το τελώνιο και την πλεονεξία, τότε δεν θα πάρουμε εκείνο που ζητάμε.

Πρέπει πρωταρχικά να φλογιστούμε απο τη φωτιά της **μετανοίας**, της **επιστροφής** και της **ικεσίας**.

Ο Κύριος όχι μόνο γι' αυτούς «*έκλινεν ουρανούς και κατέβη εις γην*», αλλά για όλους μας. Και δεν θέλει να κολαζόμαστε αιώνια, σαν δούλοι της αμαρτίας, αλλά να Τον ακολουθήσουμε στον ουρανό, αφού πρώτα, με αγώνα πνευματικό, τηρήσουμε τις

εντολές Του και καθαριστούμε από τα πάθη, «*έκαστος κατά τον ίδιον κόπον*». Πρέπει να ξέρουμε, πως **ο ιδρώτας που χύνουμε για την κάθαρσή μας και την αρετή δεν πάει χαμένος. Ο Χριστός βλέπει τον κόπο μας και τον αγώνα μας και θα μας στεφανώσει. Στον αγώνα αυτόν, εξάλλου, δεν μας αφήνει μόνους**. Μας χαρίζει τη μυστική δύναμή Του για να νικήσουμε τους νοητούς εχθρούς.

Τη δύναμη όμως αυτή δεν μας την δίνει, αν δεν Του τη ζητήσουμε . Γιατί μη ζητώντας την δείχνουμε πως δεν τη θέλουμε. Και πώς να μας δώσει κάτι που δεν θέλουμε; Γι' αυτό είπε: «*Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν*».

Αλλά κι αυτό δεν φτάνει. Γιατί μπορεί από τη μια να ζητάμε την ενίσχυση του Θεού στον πνευματικό μας πόλεμο, κι από την άλλην να καταθέτουμε εύκολα τα όπλα μπροστά στους εχθρούς μας – τους δαίμονες, τα πάθη, τον κόσμο – και να παραδινόμαστε σ' αυτούς. Όταν λοιπόν ο Θεός βλέπει τέτοια υποχωρητικότητα, μικροψυχία και απροθυμία, γιατί να μας βοηθήσει; **Ζητάμε βοήθεια στον πόλεμο, και δεν πολεμάμε. Επιζητούμε τη νίκη, και αγωνιζόμαστε με χλιαρώτητα και ραθυμία. Επιθυμούμε προκοπή πνευματική, και αφήνουμε να μας αιχμαλωτίσει η αμέλεια και η οκνηρία. Θέλουμε κάθαρση, και ικανοποιούμε τα σαρκικά πάθη** . Δεν είναι αντιφατικά όλ' αυτά;

Πώς λοιπόν να μας στείλει ο Κύριος τη χάρη Του όταν δεν την αξιοποιούμε; Ή μάλλον, όταν, τολμώ να πω, βλάσφημα την περιφρονούμε; Όπως έχουμε ξαναπεί, **ο Θεός δεν εμπαίζεται**. Είπε, βέβαια, «*αιτείτε, και δοθήσεται υμίν*». Και πάλι: «*Πάντα όσα αν προσευχόμενοι αιτείσθε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και έσται υμίν*». Όμως με το στόμα του **αγίου αποστόλου Ιακώβου** είπε και τούτο: «*Αιτείτε και ου λαμβάνετε, διότι κακώς αιτείσθε*». Αφού ο Χριστός βλέπει πως δεν έχουμε διάθεση ν' αγωνιστούμε όσο πρέπει και όσο μπορούμε, δεν μας βοηθάει όσο κι αν Τον παρακαλούμε. Τότε είναι που «*αιτούμεν, και ου λαμβάνομεν*».

Ας μην προφασιζόμαστε αδυναμία. **Ας μην επικαλούμαστε τη συνήθεια της αμαρτίας και τα ακατανίκητα τάχα πάθη μας** . Τίποτα δεν είναι αδύνατο σ' αυτόν που αληθινά πιστεύει στον Κύριο – «*πάντα δυνατά τω πιστεύοντι*» - , αφού και σ' Εκείνον, τον παντοδύναμο, είναι όλα δυνατά: «*παρά Θεώ πάντα δυνατά εστί*».

Ας προσευχόμαστε λοιπόν αδιάλειπτα, ζητώντας με βαθειά πίστη το έλεός Του: «*Κύριε, ελέησον! Κύριε, ελέησον!*»

Ας Του παρακαλούμε μ' ευγνωμοσύνη και αγάπη απέραντη , σαν δούλοι εξαγορασμένοι με το πανάχραντο αίμα Του, να μας ενισχύση στην άνιση πάλη μας «*προς τας αρχάς προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του*

αιώνος τούτου». **Ας Τον ικετεύουμε ακατάπαυστα να μας περιτειχίσει με τη χάρη και τη δύναμή Του** στον επίπομο αγώνα για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Πρέπει απαραίτητα ν' ανταποκριθούμε σ' αυτή τη θεϊκή χάρη και δύναμη, με ταπεινό αλλά και αγωνιστικό φρόνημα. Τότε, πράγματι, «*δοθήσεται ημίν*».

("ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ", Πνευματικά κεφάλαια βασισμένα σέ κείμενα τοῦ ὁσίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: hristospanagia3.blogspot.gr*)*